

Λιμάνια, γέφυρες, χωματερές... (Αγγελική Στουπάκη)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Αυγούστου 3, 2006

Πολλές φορές στο παρελθόν έχω εκφράσει στις παρέες μου, την δυσανασχέτησή μου για τις προτεραιότητες που δίδει η πολιτεία στα έργα ανάπτυξης. Προτεραιότητες που φαίνεται πως σε πολλές περιπτώσεις δεν έχουν ως κριτήριο την υγεία ή την ασφάλεια των πολιτών αλλά το οικονομικό όφελος ολίγων ή την ψηφοθηρία. Η δυσανασχέτηση αυτή βέβαια δεν στρέφεται μόνο προς την πολιτεία αλλά και προς εμάς τους ίδιους, αφού δεν είναι λίγες οι φορές που εντυπωσιασμένοι από κάποιο έργο δεν κάνουμε τον κόπο να δούμε λίγο πιο μακριά για να εντοπίσουμε πιθανά προβλήματα που θα δημιουργηθούν μετά την ολοκλήρωση του έργου. Έτσι πολύ χάρηκα όταν διάβασα το άρθρο της κ. Στουπάκη στην «Καθημερινή» όπου εντοπίζει ακριβώς αυτή την αφροσύνη (σε κάποιες περιπτώσεις) πολιτών και πολιτείας.

χ.δ.

Υπέροχες ακρογιαλιές που δεν φοβούνται το μελτέμι, ορεινή ενδοχώρα με ολοζώντανα χωριά και γενναιόδωρη φύση, πανέμορφη η «χώρα» πάνω από το λιμάνι με το επιβλητικό Κάστρο της - η Νάξος είναι προικισμένη με όλα τα καλά για να προσελκύει τους παραθεριστές αλλά και να μην ερημώνει τον χειμώνα. Τακτική θερινή επισκέπτρια, είδα φέτος τους φίλους μου στο νησί ανήσυχους. Αιτία, η προοπτική επέκτασης του λιμανιού, έργο από εκείνα που σχεδιάζονται βιαστικά «για να μη χάσουμε την ευρωπαϊκή επιδότηση». Πολλοί τονίζουν τη χρησιμότητά του, άλλοι μιλούν, τεκμηριωμένα, για αρνητικές επιπτώσεις, αισθητικές και περιβαλλοντικές.

«Θα μπορούμε να δεχόμαστε έως και πέντε πλοία ταυτοχρόνως αντί για ένα», λένε οι υποστηρικτές του έργου. Βέβαια, τα Ι.Χ. και τα φορτηγά που βγαίνουν από αυτό το ένα φέρι-μποτ συχνά φρακάρουν στους στενούς δρόμους του λιμανιού και σημειώνεται μποτιλιάρισμα αντάξιο του αθηναϊκού μέχρι να ξεμπλέξουν. Κανένας δεν μπορεί να φανταστεί τι θα γινόταν αν άραζαν πέντε πλοία «ταυτοχρόνως». Αυτό όμως δεν πτοεί τους θιασώτες του έργου. Ας γίνει το λιμάνι-γίγαντας και βλέπουμε.

Τι σημασία έχει αν το οδικό δίκτυο του νησιού είναι υποτυπώδες; Τι σημασία έχει αν εκκρεμεί το επείγουσας ανάγκης έργο ενός ΧΥΤΑ, που θα αντικαταστήσει τις χωματερές; Οι προτεραιότητες δεν κρίνονται με βάση τις πραγματικές ανάγκες αλλά μια αμφιλεγόμενη «οικονομική ανάπτυξη» από την οποία λίγοι βγαίνουν ωφελημένοι.

Στη Θεσσαλονίκη, την ξακουστή μας συμπρωτεύουσα, οι καπνοί από τη χωματερή των Ταγαράδων που καίγεται δημιουργούν νέφος θανάσιμα επικίνδυνο για τους κατοίκους. Δεν όφειλαν οι κεντρικές και τοπικές αρχές, στη Θεσσαλονίκη και σ' όλη την Ελλάδα, να φροντίσουν εδώ και χρόνια για τη διαχείριση των απορριμμάτων πριν από οποιοδήποτε άλλο μεγαλεπήβολο έργο; Η τρομακτική καθυστέρηση σ' αυτό τον τομέα έχει γίνει πλέον το κορυφαίο σύμβολο της νεοελληνικής ασυναρτησίας.

Ενα άλλο παράδειγμα πρωθύστερου έργου είναι η γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου. Πανάκριβο τεχνολογικό επίτευγμα, καμαρώνει αγέρωχη πάνω από το βαθύ γαλάζιο. Για να φτάσεις όμως ως το Ρίο και να έχεις το προνόμιο να διαβείς τη θαυμαστή γέφυρα, θα περάσεις υποχρεωτικά από τη ζοφερή «εθνική» Κορίνθου-Πατρών, αυτή την άθλια σκοτώστρα με τη μια λωρίδα κυκλοφορίας ανά κατεύθυνση. Τα δισεκατομμύρια που δαπανήθηκαν για τη γέφυρα θα αρκούσαν πιθανότατα για να κατασκευαστεί ένας σωστός δρόμος. Η μόνη ωφέλεια από τη γέφυρα είναι ότι κερδίζουμε λίγο χρόνο στα ταξίδια μας. Με την κατασκευή του δρόμου θα κερδίζαμε εκατοντάδες ανθρώπινες ζωές.

Αν η πρόνοια για τη ζωή και την υγεία των πολιτών είναι στην κορυφή των προτεραιοτήτων μιας πολιτισμένης κοινωνίας, οι επιδόσεις μας με αυτό το κριτήριο μας κατατάσσουν πολύ χαμηλά. Οι κυβερνώντες συχνά επικαλούνται το πολιτικό κόστος για να δικαιολογήσουν τις στρεβλές αποφάσεις τους. Αυτό όμως σημαίνει ότι οι ίδιοι οι πολίτες δεν έχουμε βρει τρόπους να αναγνωρίζουμε και να επιβάλλουμε τα στοιχειώδη που πρέπει να γίνονται για να μην υποβαθμίζεται συνεχώς η ποιότητα της ζωής μας.

(Πηγή: "Καθημερινή" 22/7/2006)